

## Arrest

nr. 324 874 van 10 april 2025  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI  
Rue des Augustins 41  
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van 10 oktober 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 november 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 november 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U, A.K., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, tot de Pashtunse etnische origine te behoren en een soennitische moslim te zijn. U verklaart op 31 maart 2005 geboren te zijn in het dorp Dowbandi, gelegen in het district Khoshi/Khokhai, dat deel uitmaakt van de provincie Logar, u verklaart daar gewoond te hebben tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader verzamelde hout in de bergen en verkocht dat hout vervolgens. U ging naar school. Uw ouders en uw 4 zussen bevinden zich in uw dorp in Afghanistan.*

*Een à anderhalf jaar voordat u uw verzoek om internationale bescherming (op 22 maart 2021) indiende in België verliet u Afghanistan omdat u problemen kreeg met de taliban.*

*Uw moeders broers maakten deel uit van de taliban en jullie kregen regelmatig bezoek van talibs die bij jullie thuis kwamen eten. Al sinds lang namen deze talibs u regelmatig mee, ze raakten u aan, kusten u en gaven u soms geld. Op een vrijdag nam een talib, I. genaamd, u mee en hij zei u dat hij slechte dingen met u zou doen. U vergezelde hem maar u nam een steen en sloeg hem ermee op het achterhoofd waarna hij op de grond viel. U had geen idee of hij nog leefde of niet. Vervolgens rende u naar huis en vertelde niemand iets. Na het vrijdaggebed kwamen meerdere talibs naar uw huis, blinddoekten u en namen u mee. Ze sloegen u en braken uw neus. Ze zegden dat u een talib doodgeslagen had en ze wilden u doden. Na vier dagen liet uw neef A., tevens een talib, u vrij en hij bracht u terug naar huis met de boodschap dat u weg moest lopen. Uw vader regelde een smokkelaar en u verliet Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Frankrijk naar België alwaar u op 22 maart 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende.*

*Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van de taskara van uw vader, kopieën van eigendomsdocumenten om uw herkomst aan te tonen en de enveloppe waarin deze documenten zaten, neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u een van hen geslagen hebt met een steen op het achterhoofd. U sloeg hem omdat hij slechte dingen met u van plan was op seksueel vlak. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Ten eerste dient het CGVS vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u geboren werd op 31 maart 2005 (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) en Verklaring DVZ). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan wat u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op datum van 30/3/2021 een leeftijd had van 21,5 jaar. Dit wil zeggen dat u niet in 2005 maar eind 1999 geboren werd, een standaarddeviatie van twee jaar in acht genomen, maakt dat u alleszins niet later dan 1 januari 2002 het levenslicht zag.*

*Uit het feit dat u bij de registratie van uw verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde minderjarig te zijn terwijl dit duidelijk niet het geval was blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat ernstig aan. Het spreekt immers voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan en elders geleefd zou hebben. Bovendien werpt deze wetenschappelijke leeftijdsbepaling ernstige twijfels op de authenticiteit van uw taskara. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden gekocht dan wel nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een geringe bewijswaarde. Het helpt uw geloofwaardigheid er trouwens niet op vooruit dat u uiteenlopende verklaringen aflegt over uw taskara. Zo verklaarde u bij DVZ op 11 mei 2021 dat uw taskara zich in Afghanistan bevond, niks meer niks minder (Verklaring DVZ, vraag 25). Op het CGVS verklaarde u vreemd genoeg dat u uw taskara onderweg, tussen Turkije en Griekenland, verloor. Desondanks legt u op het CGVS een originele taskara neer die u toegezonden werd vanuit Afghanistan, van dit exemplaar weet u bovendien niet met zekerheid te zeggen of het al dan niet een duplicaat is (CGVS, p.6). Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen en twijfels vinden hun neerslag op het profiel dat u zich wilt aanmeten en de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd. Gezien de vaststellingen omtrent uw werkelijke leeftijd kan immers niet geloofd worden dat u als minderjarige Afghanistan hebt verlaten, wat tot de vraag leidt welke bezigheden u als volwassene had in Afghanistan. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u Afghanistan omstreeks begin 2020 verliet (een à anderhalf jaar voor uw verzoek om internationale bescherming op 22 maart 2021 stelde u). In het licht van de resultaten van het leeftijdsonderzoek was u toen tussen 18 en 20 jaar oud. Gezien u op dat moment al een jongvolwassen Afghaan was moet op zich reeds betwijfeld worden dat u stelt dat u behalve naar school gaan altijd thuis zat en verder niks deed, idem wat betreft uw verklaring dat u nooit buiten uw dorp kwam (CGVS, p.14, 21, 31). Evenzeer komt het allesbehalve overtuigend over dat u, toen u gevraagd werd naar details over het werk van uw vader, u werkelijk niet bij machte was hierop een doorleefd antwoord te geven, u gevraagd hoe uw vader hout verzamelde zegt u 'ik ging nooit met hem. Mensen kwamen en vroegen het. En hij ging en bracht dat hout. Ik ging nooit met hem.' Aangezien u jaren ouder bent dan u zich voordoeft doet het toch wel de wenkbrauwen fronsen dat u als toenmalige jongvolwassen Afghaan en als enige zoon in het gezin zo weinig affiniteit leek te hebben met de wijze waarop jullie moesten voorzien in jullie levensonderhoud (CGVS, p.15). In alle redelijkheid kan gesteld worden dat dit opnieuw weinig doorleefd overkomt.*

*Over de huidige contacten die u heeft met uw familie zijn uw verklaringen bovendien zodanig inconsistent dat dit enkel kan toegeschreven worden aan het feit dat u verstrikt raakt in uw eigen leugens. U verklaart op heden geen contact meer te hebben met uw familieleden. Zo verklaarde u op het CGVS dat u geen GSM ter*

uwer beschikking had onderweg naar België terwijl bij DVZ nochtans duidelijk opgetekend werd dat u bij aankomst in België in het bezit was van een GSM (CGVS, p.7, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV). U hiermee geconfronteerd op het CGVS geeft u de uitleg dat u deze GSM gekocht had in België, en u vervolgt dan met te stellen dat u eigenlijk wél een oude GSM had onderweg, iemand gaf u die in Turkije maar die GSM werkte niet. Het wordt nog eigenaardiger wanneer u zegt dat u bij vertrek uit Afghanistan telefoonnummers uit het hoofd leerde - een 2 à 2.5 maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS contacteerde u uw familie nog via een van deze telefoonnummers – dat u Afghanistan dan zonder GSM zou verlaten hebben terwijl u telefoonnummers uit het hoofd leerde oogt bijzonder vreemd – bovendien kan aan al deze verklaringen moeilijk een touw vastgeknoopt worden omdat u even voordien verklaarde dat u het telefoonnummer van uw familieleden niet had, om daarna uw verklaringen opnieuw bij te stellen door te verklaren dat uw familieleden simpelweg niet over een telefoonnummer beschikken en dat ze u toen ze 'iemand vonden' lieten opbellen hetgeen uiteraard tegenstrijdig is met het voorgaande. U slaagt er met andere woorden werkelijk niet in om heldere en geloofwaardige verklaringen over de contacten met uw familie af te leggen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde 2 à 2.5 maand voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS een laatste telefonisch contact gehad te hebben met uw familieleden, u situeerde dit laatste telefonisch contact voor de val van het regime in Afghanistan; aangezien de val van het regime plaatsvond op 15 augustus 2021 en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 16 november 2021, dus 3 maanden na de val van het regime, klopt ook deze verklaring niet. Dat u zich immers zo zou vergissen over het tijdstip wanneer u uw laatste contact had met uw familie, meer bepaald of het dan wel voor of nadat de taliban de macht overnamen in Afghanistan was, is, gelet op het belang van deze machtswissel in Afghanistan en uw verklaringen over uw problemen met diezelfde taliban, andermaal weinig overtuigend (CGVS, p.7,8). Momenteel werken de telefoonnummers niet meer, 'ze zijn uit', zegt u.

De optelsom van al deze vaststellingen noopt het CGVS ertoe te concluderen dat u doelbewust en weloverwogen een goed zicht verhindert op uw leeftijd, uw levensomstandigheden, uw familiale netwerk en de contacten die u met uw familieleden onderhoudt.

Niet in het minst kan verder ook worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw nood aan bescherming. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U slaagt er in om slechts twee districten van de provincie Logar te benoemen, in casu Azra en Khoshi, zelfs wanneer u door de protection officer de naam van het district Mohammad Agha voorgelegd wordt zegt die naam u in het geheel niks, u bent verder ook niet bekend met de naam van de hoofdstad van de provincie Logar waar u van afkomstig bent (in casu Puli Alam) en bovendien bent u zelfs niet bij machte andere provincies van Afghanistan te benoemen, zelfs niet de aan de provincie Logar grenzende provincies. Wanneer de protection officer u namen voorlegt van gekende provincies zoals Kandahar, Paktya, Ghazni of Nangarhar doen deze namen geen enkel belletje rinkelen hetgeen toch wel bevreemdend is voor een jongvolwassen Afgaanse man die zijn ganse jeugd en vormende jaren in Afghanistan doorbracht en er ook school liep (CGVS, p.8, 9, 10, 20). Pas in België hoorde u voor het eerst de naam Jalalabad, nochtans genoegzaam gekend door de meeste Afghanen (CGVS, p.20). Dat Afghanen in het verleden naar Pakistan en Iran gevlucht zijn lijkt u ook voor het eerst te horen op het CGVS, u weet overigens niet waar Pakistan ligt (CGVS, p.16). U wordt er vervolgens door de protection officer op gewezen dat u eerlijk dient te zijn over uw herkomst maar u blijft erbij dat u bent vanwaar u zegt te zijn, u bent Afghaan en u bent daar trots op maar u kwam nooit buiten uw dorp en u suggereert daarmee dat uw onwetendheid aan dat feit te wijten valt alsmede aan uw jeugdige leeftijd (CGVS, p.9, 17). Gezien de vaststelling dat u in werkelijkheid ouder bent dan u zich voordoet en u al volwassen was toen u Afghanistan verliet kan deze uitleg niet overtuigen. Uw bewering dat u nooit buiten uw dorp kwam wordt trouwens tegengesproken door uw verklaringen dat u door de taliban telkens van het ene dorp naar het andere meegenomen werd (CGVS, p.14, 24). Toen u verder nog gevraagd werd naar de naam van de persoon die voor Ashraf Ghani president was diende u eveneens het antwoord schuldig te blijven, u heeft enkel de naam Ashraf Ghani gehoord en u heeft geen weet van andere presidenten wat andermaal twijfels zaait over uw affiniteit met de werkelijkheid van het lokale leven in Afghanistan waar dergelijke onderwerpen toch niet onbesproken zijn (CGVS, p.12). Andere welbekende Afghanen zeggen u ook niets, wanneer de protection officer u de namen van Jalaluddin Haqqani en zijn zoon Sirajuddin voorlegt vraagt u wie ze zijn hetgeen andermaal weinig overtuigend oogt (CGVS, p.14). De weinige zaken die u over uw dorp weet te vertellen zijn anekdotisch, niet verifieerbaar en bijgevolg niet bij machte een ander licht te werpen op de vaststelling dat u geen zicht lijkt te bieden op uw werkelijke herkomst. Het mag overigens verbazen dat u er niet spontaan in slaagt gekende Afgaanse plaatsnamen te

vermelden noch te herkennen maar dat u er anderzijds wel in slaagt vrij vlot een ganse reeks Europese landen op te sommen, louter omdat u er passeerde onderweg naar België (Verklaring DVZ, vraag 32). Als u er wel in slaagt een ganse reeks Europese namen van landen op te sommen, waarmee u logischerwijze weinig vertrouwd bent en weinig affiniteit mee heeft, maar anderzijds uitblinkt in onwetendheid wanneer het aankomt op het vermelden van de aardrijkskundige plaatsnamen van het land waar u het grootste gedeelte van uw leven doorbracht, dan roept dit ernstige vragen op over de waarachtigheid van uw verklaringen over uw herkomst. Volledigheidshalve dient in dit verband opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). Aangezien u, in het licht van al het voorgaande, niet aannemelijk kunt maken dat u voor uw komst naar Europa in de provincie Logar woonachtig was bent u evenmin bij machte aannemelijk te maken dat de asielmotieven en de gebeurtenissen die u aanhaalde en daar situeerde daadwerkelijk plaatsvonden.

Ten overvloede voegt het CGVS hier nog aan toe dat uw vluchtmotieven, die u met geen enkel document staft en die derhalve louter blote beweringen zijn, allerminst kunnen overtuigen.

Doorheen uw vage, weinig doorleefde, ronduit tegenstrijdige en onlogische verklaringen slaagt u er eveneens niet in om deze beweerde gebeurtenissen an sich aannemelijk te maken. Niet in het minst springt in het oog dat u bij aankomst in België verklaarde dat u Afghanistan ontvluchtte omdat de taliban u probeerden te rekruteren, niks meer, niks minder (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), p. 3). Het hoeft weinig betoog dat dit een andere voorstelling van de feiten is dan diegene die u later vermeldt. Later in de procedure vertelt u immers dat u een talib met een steen op het hoofd sloeg omdat deze slechte (seksuele) dingen met u wou doen waarop de andere talibs u vervolgens wilden doden en u diende te vluchten. Op het CGVS ontkent u dat u ooit gedwongen rekrutering ter sprake bracht in het kader van uw verzoek in België (CGVS, p.25). Dergelijke markante incoherentie ondermijnt uiteraard – naast de reeds eerder gedane vaststellingen – op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van al uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven. Daarnaast mag het ook verbazen dat u uitdrukkelijk verklaarde dat de naam van de talib die u meenam 'I.' was terwijl u dit even later ontkent en zegt niet te weten wat de naam van die bewuste persoon was (CGVS, p.23, 27-28). Nochtans verklaarde u toen u op het CGVS gevraagd werd welke talib u meenam om slechte dingen met u te doen: 'zijn gezicht was bedekt, hij werd . genoemd' om op de bijkomende vraag hoe u wist dat het wel degelijk I. betrof te antwoorden 'Ze noemden hem zo. Vandaar wist ik het. Voor de rest weet ik niks, vanwaar hij was of wie hij was.' (CGVS, p.23). Het raakt dan ook kant noch wal dat u later verklaart dat het niet I. was maar iemand anders (CGVS, p.27-28). Andermaal kan besloten worden dat u werkelijk niet eenduidig bent in uw verklaringen en dat uw relaas allesbehalve doorleefd oogt.

Ook op vlak van plausibiliteit valt er wat te zeggen. U heeft het immers over talibs die u al heel lang en vele keren meenamen, echte seks is er nooit van gekomen maar u werd wel gekust en aangeraakt door hen (CGVS, p.24, 25). Uiteraard roept dit vragen op want tegelijkertijd verklaarde u immers dat u nooit het gezicht van de talibs zag, hun gezichten waren altijd bedekt, daardoor wist u niet of het telkens dezelfde personen waren (CGVS, p.25). Dat u gekust werd door talibs terwijl u stelde dat ze nooit hun masker of gezichtsbedekking afdeden is een verklaring die nauwelijks ernstig te nemen is. Het valt immers moeilijk in te zien hoe iemand met een bedekt of gemaskerd gezicht er in slaagt iemand anders te kussen. Dat u thuis nooit iets vertelde over al die keren dat u meegenomen werd door de taliban en u uw moeder telkens met een kluitje in het riet wist te sturen door haar te vertellen dat u was gaan spelen terwijl de rest van uw familie wel weet had van het feit dat u telkens door de taliban meegenomen werd is eveneens een weinig overtuigende uitleg, men kan immers aannemen dat dergelijke zaken wel aan de oren van uw ouders zouden komen (CGVS, p.26-27). U blijft verder ook zeer onduidelijk over wat u eigenlijk ten laste gelegd werd door de taliban. Toen u de vragenlijst van het CGVS bij DVZ liet invullen verklaarde u dat u een talib bewusteloos sloeg (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u hem sloeg maar dat u niet weet of hij doodging (CGVS, p.22). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat de talibs u tijdens uw korte gevangenschap meedeelden dat u een talib doodgeslagen had en ze u hierom wilden doden (CGVS, p.29). Nog later stelde u opnieuw dat u niet wist of de talib dood was (CGVS, p.29). Het hoeft weinig betoog dat, indien de zaken zich werkelijk afgespeeld hebben zoals u beweert, quod non, er wel degelijk verwacht kan worden dat u met zekerheid moet kunnen zeggen of u de talib al dan niet doodgeslagen hebt. U verklaarde immers dat u bevrijd werd door uw neef A., die tevens deel uitmaakte van de taliban en die u naar huis bracht, deze neef zou u logischerwijze toch wel gezegd hebben hoe de vork juist in de steel zat, minstens kon verwacht worden dat u er zelf naar vroeg. Hetzelfde kan gezegd worden over de contacten die u na uw vertrek uit Afghanistan nog had met uw familie; tot een paar maanden voor het persoonlijk onderhoud had u immers nog contact met uw familie in Afghanistan; u hoorde van uw vader dat uw ooms die bij de taliban zaten hem gezegd hadden dat ze blij zouden zijn met uw dood; dat u dan niet met zekerheid kunt zeggen of de talib kwam te sterven nadat u hem sloeg is volstrekt onaannemelijk aangezien dit de kern van uw asielrelaas raakt en dit incident de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht uit Afghanistan. U heeft overigens ook geen enkel idee wat er gebeurde met de neef die u bevrijdde, nochtans kan men aannemen dat er wellicht een onderzoek gestart is naar de manier waarop u bent kunnen ontsnappen en hij hierdoor onder de aandacht en in de problemen kon raken (CGVS, p.30).

*Indien een verzoeker om internationale bescherming deze zaken daadwerkelijk heeft meegemaakt, kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat die hierover bekommerd, zo niet minstens nieuwsgierig is, in uw geval echter is er niks dat daar op wijst, hoewel u nog contact had met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan bent u niet bij machte gedetailleerde verklaringen af te leggen over de nasleep van uw vermeende problemen in Afghanistan (CGVS, p.30).*

*De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding tegenstrijdige, vage en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid doordat u geen zicht biedt op uw leeftijd, levensomstandigheden, contacten met uw familie en herkomst en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.*

*Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 32). Dat u dit nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een verzoek ingediend wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.*

*Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.*

*De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw taskara betreft, wordt verwezen naar de alreeds eerder geformuleerde opmerkingen (zie supra). Los daarvan kan nogmaals verwezen worden naar de geringe betrouwbaarheid van Afghaanse documenten (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). De kopieën van de taskara van uw vader en van de eigendomsdocumenten die uw herkomst moeten aantonen zijn verder geen betrouwbare bewijzen voor wat betreft uw reële herkomst aangezien iemand in oorsprong wel afkomstig kan zijn van een welbepaalde regio maar dit wil niet zeggen dat die er altijd woonachtig was. De enveloppe waarin u deze documenten werden toegestuurd, is evenmin in staat om het geheel aan bovengenoemde ongeloofwaardigheden te herstellen en wordt niet relevant geacht in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

*In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te*

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf) en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen

*dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).*

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)*

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

*gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

### 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

### 3. Verzoekschrift en stukken

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A en 1 D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Verzoeker haalt tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt hierbij dat hij heeft willen ontsnappen aan de praktijk van Bacha Bazi of “boy toy”, een eeuwenoude traditie in Afghanistan die seksueel misbruik en slavernij van jonge jongens door machtige oudere mannen behelst.

Hij klaagt voorts aan dat de twee taskara's en de kopieën van de eigendomsdocumenten niet zijn vertaald, waardoor de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd. Hij meent dat er wordt getracht informatie te

verbergen die zijn regio van herkomst en zijn leeftijd zou kunnen ondersteunen omdat dit in tegenspraak is met de analyse van een “*zeer omstreden*” bottest en een verhoor van een jonge jongen die niet naar school is geweest. Voorts voert hij aan dat de commissaris-generaal niet zomaar kan verwijzen naar een COI-rapport over documentenfraude in Afghanistan, maar moet motiveren waarom het origineel document een vervalsing is.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als ‘verwesterde Afghaan’ na de machtsovername door de Taliban. Verzoeker werpt hierbij op dat hij intussen een westerse kledingstijl heeft, hij in zijn vrije tijd naar popmuziek luistert en naar tv-programma’s kijkt die volgens de sharia als ‘haram’ worden beschouwd. Ook wijst hij op zijn verblijf en integratie hier in een Belgisch pleeggezin en in de Belgische samenleving. Verder verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Afghanistan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij klaagt hierbij het gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker via consulteerbare weblinks naar landeninformatie en rechtspraak.

3.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende rapporten toe, met vermelding van de consulteerbare weblink:

- EASO, *Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis*, november 2021, pp. 1-11, 85-86;
- EASO, *Afghanistan Country focus, Country of Origin Information Report*, januari 2022, pp.1-5; 56-57.

#### 4. Aanvullende nota's

4.1. Verzoeker maakt op 19 september 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij aan de hand van geactualiseerde landeninformatie wordt ingegaan op de humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheids-situatie in Afghanistan, alsook de situatie voor personen die terugkeren uit het Westen. Verder wordt hier nogmaals het gebrek aan actuele informatie omtrent de situatie in Afghanistan aangekaart.

4.2. De verwerende partij maakt op 6 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van november 2024.

#### 5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis

van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.4. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en in zijn neergelegde aanvullende nota van 19 september 2024 een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat er in casu een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door beide partijen worden aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De beschikbare landeninformatie werd door beiden partijen aangevuld en geactualiseerd, met onder meer de EUAA *“Afghanistan - Country Focus”* van november 2024. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 297 075 of andere arresten. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die de vernoemde arresten ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken

met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer er nu meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

### A. Verzoekers vluchtrelaas

6.1. Verzoeker verklaart dat hij tot zijn vertrek uit Afghanistan heeft gewoond in het dorp Dowbandi gelegen in de provincie Logar. Bij terugkeer vreest hij te worden gedood door de taliban omdat hij één van hen op het achterhoofd zou hebben geslagen met een steen. Deze taliban zou slechte dingen met hem van plan zijn geweest op seksueel vlak.

6.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, maar hij hecht geen geloof aan zijn voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn komst naar België alsook zijn achtergrond. Aan de vervolgingsfeiten die hem Afghanistan deden ontvluchten, wordt ten overvloede geen geloof gehecht. Om deze redenen stelt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

6.3. De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker inhoudt dat hij, conform artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe alle nodige elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept en over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Er mag dus van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn identiteit, achtergrond, levensomstandigheden en verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen. Het komt in eerste orde toe aan verzoeker om hierover correcte verklaringen af te leggen en waar mogelijk documenten voor te leggen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de voorgelegde feiten en omstandigheden onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

In dit verband wordt beklemtoond dat het bepalen van de werkelijke streek van herkomst en verblijf van belang is wanneer deze regio de plaats is waar een verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst en verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging zal worden onderzocht. Het is daarom essentieel dat verzoeker zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt bij terugkeer te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een risico op ernstige schade, aannemelijk maakt.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Deze redelijke verwachting klemmt des te meer daar blijkens door verzoeker bijgebrachte informatie, waaronder het rapport van EUAA “*COI Query Response - Afghanistan - Situation of Afghan returnees from Pakistan amid the campaign linked to the ‘Illegal Foreigners’ Repatriation Plan’ (IFRP)*” van 14 december 2023, heel wat Afghanen in Pakistan verblijven en al tientallen jaren niet meer in Afghanistan wonen.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. In het geval van moeilijkheden om een sluitend bewijs voor te leggen, zal een verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke regio van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst vormen.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke regio van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, komt verzoeker geenszins tegemoet aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

6.4. De commissaris-generaal oordeelt vooreerst op uitgebreide en pertinente wijze dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd, zijn levensomstandigheden, zijn familiaal netwerk en de contacten die hij met zijn familieleden onderhoudt.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.5. De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn leeftijd, wat essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van hem mag worden verwacht en in welke omstandigheden hij in Afghanistan of elders zou hebben geleefd.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd geboren in 2005 (AD CGVS, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 4; Fiche NBMV, bijlage 26). Hij legde daartoe een originele taskara voor waaruit dit zou moeten blijken (NPO, p. 4).

In het verzoekschrift klaagt verzoeker aan dat het administratief dossier geen vertaling bevat van de taskara zodat de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd. Hij meent dat er op deze wijze wordt getracht informatie te verbergen die zijn regio van herkomst en zijn leeftijd zou kunnen ondersteunen omdat dit in tegenspraak is met de analyse van een *“zeer omstreden”* bottest en een verhoor van een jonge jongen die niet naar school is geweest. Voorts voert hij aan dat de commissaris-generaal niet zomaar kan verwijzen naar een COI-rapport over documentenfraude in Afghanistan, maar moet motiveren waarom het origineel document een vervalsing is.

In de bestreden beslissing wordt er terdege op gewezen dat, in het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 30 maart 2021, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (AD CGVS, stuk 7, beslissing Dienst Voogdij, FOD Justitie, 14 april 2021). Hieruit volgt redelijkerwijs dat verzoeker minstens 19,5 jaar en dus meerderjarig was bij aankomst in België. Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was zoals hij toen had voorgehouden aangezien hij er verklaarde geboren te zijn in 2005. In de mate dat hij dit leeftijdsonderzoek zeer omstreden acht en hij twijfels uit bij de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken in het kader van dit medisch leeftijds-onderzoek, formuleert verzoeker in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dus niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter deze beroepsmogelijkheid niet benut, minstens toont hij dit niet aan. Bij gebrek aan betwisting van het leeftijdsonderzoek, vermocht de commissaris-generaal redelijkerwijze te steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd om vast te stellen dat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn leeftijd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

De taskara die verzoeker voorlegt, waaruit moet blijken dat hij in 2005 geboren zou zijn zoals hij heeft verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken (NPO p. 4), kan hier geen ander licht op werpen en doet hierover niet anders denken, om de redenen hierna uiteengezet.

Waar verzoeker aanklaagt dat de inhoud van de taskara niet kan worden geverifieerd bij gebrek aan vertaling, benadrukt de Raad dat krachtens artikel 48/6 § 3 van de Vreemdelingenwet het in beginsel aan verzoeker is om een vertaling bij te brengen van de door hem neergelegde stukken en dat hij bij gebrek aan dergelijke vertaling deze zelf moet toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud indien nodig met behulp van de tolk, wat in casu is gebeurd: *“Hoe oud bent u? Ik ben 16 jaar en 7 maanden. Dat zegt uw taskara ook over uw leeftijd? Ja het is dezelfde leeftijd.”* (NPO, p. 4). Aan de tolk werd voorts tevens om vertaling gevraagd (NPO, p. 6). Bijgevolg beschikte de commissaris-generaal over de relevante en essentiële gegevens van dit stuk, met name de geboortedatum, de namen van verzoeker, zijn vader en grootvader, alsook de plaats en de datum van afgifte. Verzoekers betoog mist bijgevolg feitelijke grondslag en is niet dienend.

Verder herinnert de Raad eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben. Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen verder bewijswaarde ontfagen aan een door een partij bijgebracht stuk, met name wanneer dit onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit biedt (RvS 26 september 2024, nr. 260.817).

Gelet op het leeftijdsverschil dat volgt uit het hoger vermeld leeftijdsonderzoek en de voorgelegde taskara, bemerkt de commissaris-generaal vooreerst terecht dat de *“wetenschappelijke leeftijdsbepaling ernstige twijfels [werpt] op de authenticiteit van uw taskara”*.

De Raad stipt verder aan dat ook verzoekers eigen verklaringen twijfels doen rijzen over de authenticiteit van de voorgelegde taskara. De commissaris-generaal wijst er immers terdege op dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn taskara: *“Zo verklaarde u bij DVZ op 11 mei 2021 dat uw taskara zich in Afghanistan bevond, niks meer niks minder (Verklaring DVZ, vraag 25). Op het CGVS verklaarde u vreemd genoeg dat u uw taskara onderweg, tussen Turkije en Griekenland, verloor. Desondanks legt u op het CGVS een originele taskara neer die u toegezonden werd vanuit Afghanistan, van dit exemplaar weet u bovendien niet met zekerheid te zeggen of het al dan niet een duplicaat is (CGVS, p.6).”* Verzoeker laat deze bevindingen geheel onbesproken.

Deze twijfels over de authenticiteit van zijn taskara, die volgen uit de leeftijdsbepaling en de lage geloofwaardigheid van verzoekers eigen verklaringen, worden verder nog versterkt door de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie verwijzing in de bestreden beslissing, via consulteerbare weblink, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update)), waaruit volgt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker geldt en dit omwille van grootschalige corruptie, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheids-documenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken, waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat het voorgaande ook geldt voor Afghaanse taskara's, die slechts een lage betrouwbaarheid kennen (zie COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update), p. 25-28 'Overheidsdocumenten'). Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Uit het geheel van wat voorafgaat volgt duidelijk dat verzoekers taskara onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit, zodat de bewijswaarde ervan maar zeer beperkt is. Bijgevolg heeft verzoekers taskara onvoldoende bewijswaarde om zijn beweerde leeftijd aan te tonen, laat staan om in casu op te wegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek, waartegen geen beroep werd ingediend.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van zijn identiteit, heeft de vaststelling dat verzoeker geen correct zicht biedt op zijn leeftijd, conform artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, reeds een negatieve weerslag op de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege: *“Gezien de vaststellingen omtrent uw werkelijke leeftijd kan immers niet geloofd worden dat u als minderjarige Afghanistan hebt verlaten, wat tot de vraag leidt welke bezigheden u als volwassene had in Afghanistan. Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u Afghanistan omstreeks begin 2020 verliet (een à anderhalf jaar voor uw verzoek om internationale bescherming op 22 maart 2021 stelde u). In het licht van de resultaten van het leeftijdsonderzoek was u toen tussen 18 en 20 jaar oud. Gezien u op dat moment al een jongvolwassen Afghaan was moet op zich reeds betwijfeld worden dat u stelt dat u behalve naar school gaan altijd thuis zat en verder niks deed, idem wat betreft uw verklaring dat u nooit buiten uw dorp kwam (CGVS, p.14, 21, 31). Evenzeer komt het allesbehalve overtuigend over dat u, toen u gevraagd werd naar details over het werk van uw vader, u werkelijk niet bij machte was hierop een doorleefd antwoord te geven, u gevraagd hoe uw vader hout verzamelde zegt u ‘ik ging nooit met hem. Mensen kwamen en vroegen het. En hij ging en bracht dat hout. Ik ging nooit met hem.’ Aangezien u jaren ouder bent dan u zich voordoet doet het toch wel de wenkbrouwen fronsen dat u als toenmalige jongvolwassen Afghaan en als enige zoon in het gezin zo weinig affiniteit leek te hebben met de wijze waarop jullie moesten voorzien in jullie levensonderhoud (CGVS, p.15). In alle redelijkheid kan gesteld worden dat dit opnieuw weinig doorleefd overkomt.”*

6.6. Naast deze vaststelling, stelt de commissaris-generaal tevens op gemotiveerde wijze vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de huidige contacten die hij met zijn familie heeft. Deze beoordeling wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het besluit dat verzoeker doelbewust en weloverwogen een goed zicht verhindert op zijn leeftijd, levensomstandigheden, familiaal netwerk en de contacten die hij met zijn familieleden onderhoudt.

6.7. Verder stelt de commissaris-generaal op omstandige wijze vast dat verzoeker evenmin zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en beweerde regio van herkomst in Afghanistan: *“U slaagt er in om slechts twee districten van de provincie Logar te benoemen, in casu Azra en Khoshi, zelfs wanneer u door de protection officer de naam van het district Mohammad Agha voorgelegd wordt zegt die naam u in het geheel niks, u bent verder ook niet bekend met de naam van de hoofdstad van de provincie Logar waar u van afkomstig bent (in casu Puli Alam) en bovendien bent u zelfs niet bij machte andere provincies van Afghanistan te benoemen, zelfs niet de aan de provincie Logar grenzende provincies. Wanneer de protection officer u namen voorlegt van gekende provincies zoals Kandahar, Paktya, Ghazni of Nangarhar doen deze namen geen enkel belletje rinkelen hetgeen toch wel bevreemdend is voor een jongvolwassen Afghaanse man die zijn ganse jeugd en vormende jaren in Afghanistan doorbracht en er ook school liep (CGVS, p.8, 9, 10, 20). Pas in België hoorde u voor het eerst de naam Jalalabad, nochtans genoegzaam gekend door de meeste Afghanen (CGVS, p.20). Dat Afghanen in het verleden naar Pakistan en Iran gevlucht zijn lijkt u ook voor het eerst te horen op het CGVS, u weet overigens niet waar Pakistan ligt (CGVS, p.16). U wordt er vervolgens door de protection officer op gewezen dat u eerlijk dient te zijn over uw herkomst maar u blijft erbij dat u bent vanwaar u zegt te zijn, u bent Afghaan en u bent daar trots op maar u kwam nooit buiten uw dorp en u suggereert daarmee dat uw onwetendheid aan dat feit te wijten valt alsmede aan uw jeugdige leeftijd (CGVS, p.9, 17). Gezien de vaststelling dat u in werkelijkheid ouder bent dan u zich voordoet en u al volwassen was toen u Afghanistan verliet kan deze uitleg niet overtuigen. Uw bewering dat u nooit buiten uw dorp kwam wordt trouwens tegengesproken door uw verklaringen dat u door de taliban telkens van het ene dorp naar het andere meegenomen werd (CGVS, p.14, 24). Toen u verder nog gevraagd werd naar de naam van de persoon die voor Ashraf Ghani president was diende u eveneens het antwoord schuldig te blijven, u heeft enkel de naam Ashraf Ghani gehoord en u heeft geen weet van andere presidenten wat andermaal twijfels zaait over uw affiniteit met de werkelijkheid van het lokale leven in Afghanistan waar dergelijke onderwerpen toch niet onbesproken zijn (CGVS, p.12). Andere welbekende Afghanen zeggen u ook niets, wanneer de protection officer u de namen van Jalaluddin Haqqani en zijn zoon Sirajuddin voorlegt vraagt u wie ze zijn hetgeen andermaal weinig overtuigend oogt (CGVS, p.14). De weinige zaken die u over uw dorp weet te vertellen zijn anekdotisch, niet verifieerbaar en bijgevolg niet bij machte een ander licht te werpen op de vaststelling dat u geen zicht lijkt te bieden op uw werkelijke herkomst. Het mag overigens verbazen dat u er niet spontaan in slaagt gekende Afghaanse plaatsnamen te vermelden noch te herkennen maar dat u er anderzijds wel in slaagt vrij vlot een ganse reeks Europese landen op te sommen, louter omdat u er passeerde onderweg naar België (Verklaring DVZ, vraag 32). Als u er wel in slaagt een ganse reeks Europese namen van landen op te sommen, waarmee u logischerwijze weinig vertrouwd bent en weinig affiniteit mee heeft, maar anderzijds uitblinkt in onwetendheid wanneer het aankomt op het vermelden van de aardrijkskundige plaatsnamen van*

*het land waar u het grootste gedeelte van uw leven doorbracht, dan roept dit ernstige vragen op over de waarachtigheid van uw verklaringen over uw herkomst. Volledigheidshalve dient in dit verband opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193)."*

Verzoeker volhardt in zijn herkomst uit Logar en verwijst naar zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan scholing om zijn gebrekkige kennis over zijn regio van herkomst te vergoelijken, maar overtuigt niet.

In het licht van de resultaten van hogervermeld leeftijdsonderzoek is verzoeker ouder gebleken dan hij voorhoudt en was hij op het moment van vertrek uit Afghanistan al meerderjarig en jongvolwassen, waardoor zijn jeugdige leeftijd geenszins als vergoelijking kan dienen. Tevens verklaarde verzoeker dat hij er tot de vijfde graad naar school liep en een beetje kan lezen en schrijven (NPO, p. 9, 18). Dat hij ongeschoold en analfabeet is, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verder werden verzoeker eenvoudige en essentiële kennisvragen gesteld over de regio waarvan hij beweert er zijn hele jeugd en vormende jaren te hebben doorgebracht. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en zijn onmiddellijke leefwereld. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat hierbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Aangezien verzoeker bij zijn beweerde vertrek uit Afghanistan al jongvolwassen was en er eveneens school heeft gelopen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en dat hij kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken over de regio waar hij zou hebben verbleven. Het gegeven dat verzoeker hier niet in slaagt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn reële verblijfplaats voor zijn vertrek naar België.

De kopieën van de taskara van verzoekers vader en van de eigendomsdocumenten kunnen zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot voor zijn vertrek naar België niet staven. De commissaris-generaal stelt hierover terecht dat deze documenten *"geen betrouwbare bewijzen [zijn] voor wat betreft uw reële herkomst aangezien iemand in oorsprong wel afkomstig kan zijn van een welbepaalde regio maar dit wil niet zeggen dat die er altijd woonachtig was"*.

6.8. Gelet op wat voorafgaat, komt de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat verzoeker middels zijn verklaringen geen duidelijk zicht geeft over zijn werkelijke verblijfplaatsen en levens-omstandigheden in Afghanistan of elders. Vermits verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar Europa in de provincie Logar woonachtig was, maakt hij evenmin aannemelijk dat de asielmotieven en de gebeurtenissen die hij aanhaalde en daar situeerde, daadwerkelijk plaatsvonden. Vermits geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat verzoeker voor zijn komst naar België in Logar heeft verbleven, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bijkomend bemerkt de commissaris-generaal op pertinente en omstandige wijze dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vluchtmotieven evenzeer tekortschieten: *"Doorheen uw vage, weinig doorleefde, ronduit tegenstrijdige en onlogische verklaringen slaagt u er eveneens niet in om deze beweerde gebeurtenissen an sich aannemelijk te maken. Niet in het minst springt in het oog dat u bij aankomst in België verklaarde dat u Afghanistan ontvluchtte omdat de taliban u probeerden te rekruteren, niks meer, niks minder (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), p. 3). Het hoeft weinig betoog dat dit een andere voorstelling van de feiten is dan diegene die u later vermeldt. Later in de procedure vertelt u immers dat u een talib met een steen op het hoofd sloeg omdat deze slechte (seksuele) dingen met u wou doen waarop de andere talibs u vervolgens wilden doden en u diende te vluchten. Op het CGVS ontkent u dat u ooit gedwongen rekrutering ter sprake bracht in het kader van uw verzoek in België (CGVS, p.25). Dergelijke markante incoherentie ondermijnt uiteraard – naast de reeds eerder gedane vaststellingen - op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van al uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven. Daarnaast mag het ook verbazen dat u uitdrukkelijk verklaarde dat de naam van de talib die u meenam 'Isad' was terwijl u dit even later ontkent en zegt niet te weten wat de naam van die bewuste persoon was (CGVS, p.23, 27-28). Nochtans verklaarde u toen u op het CGVS gevraagd werd welke talib u meenam om slechte dingen met u te doen : ' zijn gezicht was bedekt, hij werd . genoemd' om op de bijkomende vraag hoe u wist dat het wel degelijk I. betrof te antwoorden 'Ze noemden hem zo. Vandaar wist ik het. Voor de rest weet ik niks, vanwaar hij was of wie hij was.' (CGVS, p.23). Het raakt dan ook kant noch wal dat u later verklaart dat het niet I. was maar iemand anders (CGVS, p.27-28). Andermaal kan besloten worden dat u werkelijk niet eenduidig bent in uw verklaringen en dat uw relaas allesbehalve doorleefd oogt."*

Ook op vlak van plausibiliteit valt er wat te zeggen. U heeft het immers over talibs die u al heel lang en vele keren meenamen, echte seks is er nooit van gekomen maar u werd wel gekust en aangeraakt door hen (CGVS, p.24, 25). Uiteraard roept dit vragen op want tegelijkertijd verklaarde u immers dat u nooit het gezicht van de talibs zag, hun gezichten waren altijd bedekt, daardoor wist u niet of het telkens dezelfde personen waren (CGVS, p.25). Dat u gekust werd door talibs terwijl u stelde dat ze nooit hun masker of gezichtsbedekking afdeden is een verklaring die nauwelijks ernstig te nemen is. Het valt immers moeilijk in te zien hoe iemand met een bedekt of gemaskerd gezicht er in slaagt iemand anders te kussen. Dat u thuis

*nooit iets vertelde over al die keren dat u meegenomen werd door de taliban en u uw moeder telkens met een kluitje in het riet wist te sturen door haar te vertellen dat u was gaan spelen terwijl de rest van uw familie wel weet had van het feit dat u telkens door de taliban meegenomen werd is eveneens een weinig overtuigende uitleg, men kan immers aannemen dat dergelijke zaken wel aan de oren van uw ouders zouden komen (CGVS, p.26-27). U blijft verder ook zeer onduidelijk over wat u eigenlijk ten laste gelegd werd door de taliban. Toen u de vragenlijst van het CGVS bij DVZ liet invullen verklaarde u dat u een talib bewusteloos sloeg (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u hem sloeg maar dat u niet weet of hij doodging (CGVS, p.22). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat de talibs u tijdens uw korte gevangenschap meedeelden dat u een talib doodgeslagen had en ze u hierom wilden doden (CGVS, p.29). Nog later stelde u opnieuw dat u niet wist of de talib dood was (CGVS, p.29). Het hoeft weinig betoog dat, indien de zaken zich werkelijk afgespeeld hebben zoals u beweert, quod non, er wel degelijk verwacht kan worden dat u met zekerheid moet kunnen zeggen of u de talib al dan niet doodgeslagen hebt. U verklaarde immers dat u bevrijd werd door uw neef A., die tevens deel uitmaakte van de taliban en die u naar huis bracht, deze neef zou u logischerwijze toch wel gezegd hebben hoe de vork juist in de steel zat, minstens kon verwacht worden dat u er zelf naar vroeg. Hetzelfde kan gezegd worden over de contacten die u na uw vertrek uit Afghanistan nog had met uw familie; tot een paar maanden voor het persoonlijk onderhoud had u immers nog contact met uw familie in Afghanistan; u hoorde van uw vader dat uw ooms die bij de taliban zaten hem gezegd hadden dat ze blij zouden zijn met uw dood; dat u dan niet met zekerheid kunt zeggen of de talib kwam te sterven nadat u hem sloeg is volstrekt onaannemelijk aangezien dit de kern van uw asielrelaas raakt en dit incident de rechtstreekse aanleiding vormde tot uw vlucht uit Afghanistan. U heeft overigens ook geen enkel idee wat er gebeurde met de neef die u bevrijdde, nochtans kan men aannemen dat er wellicht een onderzoek gestart is naar de manier waarop u bent kunnen ontsnappen en hij hierdoor onder de aandacht en in de problemen kon raken (CGVS, p.30). Indien een verzoeker om internationale bescherming deze zaken daadwerkelijk heeft meegemaakt, kan men er redelijkerwijze van uitgaan dat die hierover bekommerd, zo niet minstens nieuwsgierig is, in uw geval echter is er niks dat daar op wijst, hoewel u nog contact had met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan bent u niet bij machte gedetailleerde verklaringen af te leggen over de nasleep van uw vermeende problemen in Afghanistan (CGVS, p.30)."*

Door louter te wijzen op de praktijk van Bacha Bazi, brengt verzoeker geen concrete en geïndividuali-seerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontcrachten. Deze praktijk in Afghanistan kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging, nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Logar voor zijn komst naar België noch aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden.

6.9. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de commissaris-generaal, te besluiten dat verzoeker zijn beweerde verblijf in Logar niet aannemelijk heeft gemaakt en dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen die hij er zou hebben gekend.

De commissaris-generaal besluit terecht: *"De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding tegenstrijdige, vage en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid doordat u geen zicht biedt op uw leeftijd, levensomstandigheden, contacten met uw familie en herkomst en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. [...]* Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat."

Het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot het nalaten om internationale bescherming te vragen in de Europese landen waarlangs verzoeker naar België reisde, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststelling.

De enveloppe waarin verzoeker de hoger besproken documenten werden toegestuurd, toont niets meer aan dan dat en werpt hier geen ander licht op.

De Raad herhaalt dat het de commissaris-generaal noch hemzelf toekomt om te speculeren over verzoekers verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan. De commissaris-generaal noch de Raad moeten verder bewijzen dat zijn verklaringen over zijn persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Het is daarentegen verzoekers taak om zijn beschermingsverzoek te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen en/of documenten

over zijn “achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf [...], reisroutes, [...]”, hetgeen hij nalaat te doen.

De commissaris-generaal besluit terecht dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek. Verzoeker maakt niet duidelijk waar en onder welke omstandigheden hij vóór zijn vertrek naar Europa werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op zijn werkelijke achtergrond, waar hij vandaan komt en zijn verblijfsplaatsen, zijn familiale en leefsituatie waardoor hij evenmin de door hem aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De Raad verkeert bijgevolg in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn vertrek naar Europa leefde en onder welke omstandigheden.

6.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingen-verdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

#### B. Vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering

6.11. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota de aandacht op zijn verblijf in Europa en toegeschreven verwestering en verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer uit Europa.

6.12. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontnomen in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering zijn verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd – en nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen. Verder is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift

beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en die niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouw-bare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdadaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice"*

in the *Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor

personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

6.13. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Daarnaast kan evenmin voor elke Afghaan die onder het profiel van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding valt een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade worden aangenomen. In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op het geheel van voorliggende landeninformatie, kunnen de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, evenwel worden bijgetreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 52-61), die gelet op de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel zijn.

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

6.14. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij het CGVS werd gehoord na de machtsovername door de taliban, met name op 16 november 2021.

Hij werd de mogelijkheid geboden om vrij zijn verhaal te doen aangaande alle redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij vreest ernaar terug te keren. Verzoeker heeft duidelijk de ruimte gekregen om alle elementen kenbaar te maken, inclusief zijn beweerde verwestering. Verzoeker verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel niet naar zijn verblijf in België/Europa noch naar enige (toegeschreven) verwestering.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn verblijf in België, gaat hij voorbij aan de omstandige motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met en gemotiveerd is rond risico's voor personen die terugkeren uit het Westen. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Verder had verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel

17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als verwesterd over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om dergelijke elementen aan het CGVS over te maken.

Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en het bijvoegen van talrijke landeninformatie.

6.15. De verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota's naar landeninformatie over de ervaringen van Afghanen die terugkeren uit Pakistan ligt in het verlengde van de hierboven aangehaalde bevindingen en kan geen ander licht werpen op de gemaakte analyse.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, beaamt de Raad dat het waar is dat bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, zoals verzoeker aanvoert. Evenwel oordeelt de Raad, zoals uiteengezet in punt 5.4., dat er heden wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken

Er moet evenwel met de nodige omzichtigheid worden te werk gegaan, waarbij in de huidige stand van zaken de kernvraag voor de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker is of hij dermate is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd of dat er sprake is van overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen en dat hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert. Uit de voormelde analyse van de landeninformatie blijkt dat hierbij moet worden gekeken naar het individuele profiel.

6.16. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

In casu stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat er sprake is van een (toegeschreven) normoverschrijding. Verzoeker laat tevens geheel na in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om die reden bij een terugkeer zal worden geëvalueerd en/of vervolgd.

De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in België, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België, stelt dat hij een westerse kledingstijl heeft en dat hij in zijn vrije tijd graag popmuziek luistert en naar tv-programma's kijkt. Tevens stipt hij zijn tewerkstelling in België aan, gestaafd door middel van een arbeidsovereenkomst en enkele loonafrekeningen voor de periode december 2023-maart 2024 (stukken bij verzoek tot horen van 24 april 2024). Verzoeker maakt met deze elementen evenwel niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf, zijn tewerkstelling en/of de aard van zijn activiteiten alhier bij terugkeer naar Afghanistan anders, laat staan negatief, gepercipieerd en geëvalueerd zal worden en, meer nog, dat hij omwille van zijn individuele omstandigheden een risico loopt om te worden vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn.

Uit het geheel van deze elementen kan immers niet worden afgeleid dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat hij andere waarden en normen heeft aangenomen, laat staan waarom deze niet in overeenstemming zouden zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aange-nomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Uit wat voorligt kan niets worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies hiervan op zijn persoon. Verzoeker geeft immers onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden verwestering, te meer zijn algemene verwijzing naar zijn muzieksmaak en kledingstijl de nodige concretisering en uitwerking mist.

Met een enkele verwijzing naar zijn levensstijl en een westerse kledingstijl, zonder deze verder toe te lichten of uit te leggen uit welke aspecten deze dan juist zou bestaan, en de mededeling dat hij in zijn vrije tijd graag popmuziek luistert en naar tv-programma's kijkt, maakt verzoeker overigens niet aannemelijk dat zijn westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet in concreto aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban, die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker biedt, behalve zijn tewerkstelling, overigens geen verder zicht op zijn activiteiten in België en Europa sinds zijn aankomst hier. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf en tewerkstelling in België, schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf en tewerkstelling in België mist verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken. Zijn tewerkstelling toont enkel dat verzoeker in zijn levensonderhoud voorziet en zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa.

Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een oprechte en geloofwaardige opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Evenmin blijkt op afdoende en aannemelijke wijze dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het niet opvolgen van de strikt religieuze regels problematisch kan zijn en dat het volstaat het niet eens te zijn met de taliban-versie van de sharia, maar hij laat geheel na dit betoog in concreto te betrekken op zijn eigen individuele situatie. Het louter aanhalen van algemeenheden volstaat en overtuigt in deze geheel niet. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker behoort tot een specifieke sociale groep, noch dat hij enig kenmerk heeft ontwikkeld dat de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Er blijkt bij verzoeker geen sprake van enige levensstijl die is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, noch van een levensstijl die voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Het komt hierbij niet toe aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Zoals eerder gesteld, uit zijn verklaringen over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan in het licht van de resultaten van het leeftijdsonderzoek, kan worden afgeleid dat verzoeker op meerderjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken.

Er kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker aldus zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan, dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en dat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij naar België kwam. Met een verwijzing naar zijn verblijf in België toont hij niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen niet langer kent. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen

zou kunnen maken bij terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De duur van zijn verblijf in België alsook zijn activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uit de voorliggende elementen blijkt immers niet dat verzoekers verblijf en ervaringen in België/Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden of gedragingen heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker wordt tevens in staat geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, nu hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de huidige contacten die hij heeft met zijn familie (supra). Hij kan zich dus desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten zonder deze in concreto op zijn individuele situatie te betrekken, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. De Raad stelt vast dat het risico voor verzoeker in concreto aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als 'afvallige' of 'ongelovige' zal worden beschouwd en in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker blijkt nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (verklaring DVZ, punt 9). Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker in deze dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zal worden beschouwd als zijnde 'besmet' door westerse waarden en iemand die de sociale normen niet respecteert.

Uit het voorgaande is verder gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of

vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

6.17. Betreffende verzoekers verwijzingen naar artikelen en rapporten, aangehaald in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, aangaande de schending van mensenrechten door de taliban in Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker het beweerd risico dat hij loopt in concreto aannemelijk moet maken, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval.

Zo zijn er geen concrete en ernstige aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer dreigt te belanden in de overvolle Afghaanse gevangenissen, waardoor zijn verwijzing naar de situatie in deze gevangenissen of het risico op mishandeling aldaar, zoals besproken in het UNAMA-rapport van 28 februari 2024, niet dienstig is. Voorts is verzoeker geen minderjarige jongen meer noch student, zodat zijn betoog omtrent het strenge regime op scholen, het gebruik van lijfstraffen, de inhoud van het onderwijs en het overwicht van islamitische lessen in het curriculum evenmin dienstig is. Verder is verzoeker geen vrouw of meisje zodat ook zijn algemene verwijzing naar de behandeling van Afghaanse vrouwen en meisjes door de taliban in casu geen relevantie heeft.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en in zijn aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia, wat aanleiding zal geven tot zware psychische problemen, waarvoor geen hulp voorhanden is, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een zeer repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd. De door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geciteerde landeninformatie bevestigt dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden alsook willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar op dit ogenblik toe doet besluiten. Evenmin is er sprake van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft dus noodzakelijk. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

De Raad stelt nog vast dat uit de aanvullende nota geenszins blijkt uit welke landeninformatie en waar juist verzoeker afleidt dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam aanleiding geeft of zal geven tot zware psychische problemen. Uit een rapport van Human Rights Watch (HRW) van 6 december 2023, *"Schools are Failing Boys Too"* blijkt weliswaar dat de door HRW geïnterviewden stelden dat de mensenrechten-, economische en humanitaire crisis in Afghanistan diepgaande negatieve gevolgen heeft gehad voor de mentale gezondheid van vele jongens, dat het beleid en het gedrag van de taliban bijdragen aan hun angst en dat de studenten met wie HRW sprak allemaal hun gebrek aan hoop voor de toekomst onder talibanbeleid uitspraken. Evenwel blijkt hieruit geenszins dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam ipso facto aanleiding geeft of zal geven tot zware psychische problemen. Het weze herhaald dat verzoeker geen jongen noch student is. Waar hij nog verwijst naar het Human Rights Watch rapport *"A disaster for the foreseeable future: Afghanistan's healthcare crisis"* van februari 2024, kan heden niet blijken dat verzoeker kampt met ernstige fysieke of psychische gezondheidsproblemen.

Dat er in Afghanistan veel mensenrechtenschendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat wordt niet betwist, maar dit kan op zich niet leiden tot de conclusie dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend. De Raad zal niet ontkennen dat bepaalde profielen worden gevisieerd, maar het blijkt niet dat verzoeker een dergelijk profiel heeft. Zijn verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot het viseren van voormalig overheidspersoneel en hun familieleden, heeft in casu geen uitstaans met zijn eigen vluchtrelaas.

Dat de controle van verplaatsingen in het land is vergroot en dat er meer personeel wordt aangeworven voor het bezetten van de checkpoints is een element dat relevant kan zijn als er sprake is van een risicoprofiel, wat echter niet concreet blijkt (zie supra).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat de controleposten van de taliban voornamelijk opgericht zijn om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen..

Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Verder dienen de checkpoints te beschermen tegen ISKP en andere gewapende groeperingen die vijandig staan tegen de taliban, alsook als controle op de opiumhandel. Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten.

Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit/verblijf in Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

## C. Conclusie

6.18. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

## 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in België zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban of anderen, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

7.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die heden ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Verzoeker meent in zijn aanvullende nota's evenwel dat het niet langer opgaat om de verantwoordelijkheid van de taliban voor de dramatische socio-economische situatie te minimaliseren. Volgens verzoeker veroorzaken zij deze mee *“zoniet verergeren [ze deze] zowel door hun houding zowel intern als internationaal”*. De uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking veroorzaakt mee de socio-economisch terugval. Hij besluit dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dus wel aan de taliban te wijten is.

De overtuiging van verzoeker dat de taliban moeten worden beschouwd als actor in de precare socio-economische en humanitaire situatie kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de oorzaken ervan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, deels wegens het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden; Afghanistan blijft zeer kwetsbaar voor natuurrampen gerelateerd aan de klimaatverandering, zoals aanhoudende ernstige droogte, overstromingen en natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. De droogte in periode 2021-2023 was één van de ergste droogteperiodes in de Afghaanse geschiedenis, verder waren er de overstromingen van 2022. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de Verenigde Naties stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban maatregelen genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van

humanitaire hulp. Gedwongen repatriëring van Afghanen uit de buurlanden heeft eveneens een impact gehad op de economie en lokale gemeenschappen met beperkte middelen onder druk gezet. Het wordt voor vrouwen steeds moeilijker om voor de de facto-overheden te werken; de private sector blijft wel open voor vrouwelijke werknemers, ondernemers en zelfstandigen.

Het gegeven dat 'The Swedish Committee for Afghanistan' midden maart 2024 zijn activiteiten heeft gestaakt omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een koran in Stockholm, werpt geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dat het voor Zweedse organisaties moeilijk wordt om in Afghanistan operationeel te zijn wegens de koranverbrandingen in Zweden, houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein en blijkt geenszins uit de voorliggende landeninformatie. Verzoeker toont daarenboven met voormelde berichtgeving inzake het (tijdelijk) stopzetten van de activiteiten door voornoemde organisatie hoe dan ook niet concreet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het voegen van landeninformatie alsook het algemeen betoog dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is verslechterd en dat 69% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft, dit onder meer onder verwijzing naar het Human Rights Watch rapport *"Out of sight, Afghans are going hungry"* van 14 maart 2024 en het rapport *"Aid cutbacks, Taliban abuses imperil health"* van februari 2024, het UNAMA-rapport van februari 2024 en de UNHCR- en UNOCHA-rapporten met betrekking tot de humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse, met name dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of een andere actor. Ook het gegeven dat het mandaat van UNAMA werd verlengd met een jaar, kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. Dat de nood onder de Afghaanse bevolking groot is en dat het mandaat van UNAMA wordt verlengd, houdt op zich niet in dat verzoeker hierdoor internationale bescherming moet worden verleend.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat de taliban, gelet op de nieuwe elementen en het tijdsverloop sinds hun machtsovername, wel degelijk moeten worden beschouwd als een actor die verantwoordelijk is voor de (economische) ontwrichting van het land. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota's zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties ten aanzien van de taliban met hindernissen op het vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst, dat er sprake is van hongersnood, dat de situatie verergert en dat de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de prangende socio-economische toestand in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren waardoor er geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat de verwerende partij

het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden, aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de prangende economische situatie.

Hoewel de verslechtering van de situatie niet wordt betwist, kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie aldus niet blijken dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verslechtering ervan overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ofschoon de socio-economische situatie in Afghanistan nog steeds precair is, zoals dit uit de voorliggende informatie blijkt, geeft deze in casu geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. De door verzoeker aangereikte argumenten en elementen, samen met de voorgelegde landeninformatie, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met zijn algemeen betoog, waaronder de verwijzing naar het beleid van de taliban om vrouwen volledig uit het openbare leven te bannen, hetgeen volgens hem ook gevolgen zou hebben voor de mannelijke helft van de bevolking, toont verzoeker verder niet aan dat hij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker concretiseert niet welke impact het talibanbeleid ten aanzien van vrouwen op zijn individuele situatie heeft, laat staan dat dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van februari 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land is vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar de artikelen en rapporten vermeld in de aanvullende nota, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker in concreto aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval.

Verzoeker verwijt de verwerende partij te weinig onderzoek te hebben gedaan, maar hij brengt niets concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geviséerd of behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Aldus blijft de conclusie dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, gehandhaafd. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en het Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheids-situatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van november 2024, p. 59: *“In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.”*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's verwijst en waaruit hij citeert, is dezelfde of ligt immers minstens in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de Taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet in concreto aan dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De Raad herhaalt dat verzoeker middels zijn verklaringen en documenten zijn voorgehouden verblijf-plaatsen voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt. Verzoeker verhindert een goed zicht op wie hij werkelijk is, waar hij vandaan komt, en over welk netwerk hij kan beschikken in Afghanistan. Hij biedt geen zicht op zijn (eerdere) verblijfplaatsen en reële verblijfssituatie of regio van herkomst, zodat de Raad in het ongewisse is over zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan.

Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat hij de hoger vermelde cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers daadwerkelijke bestemming. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming er geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad of andere arresten. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de vernoemde arresten ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer omdat er nu meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

9. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, daar hij geen persoon is die thans bescherming of bijstand geniet van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO